

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.974 van 26 januari 2015
in de zaak A. 213.249/IX-8438**

In zake : Ann ACHTEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mark Huygen
 kantoor houdend te 3740 Bilzen
 Maastrichterpoort 13 bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

BPOST, NV van publiek recht
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 juli 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 28 mei 2014 van de ‘expert loopbaan’ van bpost waarbij Ann Achten de tuchtstraf van de afzetting wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 november 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mark Huygen, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Milena Van Duppen, die *loco* advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is sedert 27 juni 1996 tewerkgesteld bij de verwerende partij. Op het ogenblik van de tuchtfeiten is zij loketbediende.

3.2. Op 9 augustus 2013 stelt verzoekster een tekort in kas vast van 1.500 euro. Aanvankelijk maakt zij gewag van een persoonlijke vergissing, maar na een onderzoek bekent zij op 4 december 2013 de som bewust te hebben meegenomen – bekentenis die zij later evenwel zal herroepen.

3.3. Er wordt tegen verzoekster een tuchtprocedure opgestart, die uiteindelijk uitmondt in de thans bestreden beslissing van 28 mei 2014, waarbij verzoekster met ingang van die datum wordt afgezet.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel

wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Exceptie van de verwerende partij

5. In haar nota merkt de verwerende partij op dat verzoekster nagenoeg de volledige beroepstermijn van 60 dagen heeft afgewacht om haar verzoekschrift in te dienen en voorts dat verzoekster in haar verzoekschrift de spoedeisendheid van de zaak in het geheel niet bespreekt. Zij besluit hieruit dat niet aan de voorwaarde van de spoedeisendheid is voldaan.

Beoordeling

6. Zoals *sub* 4 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

7. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan

verzoekster toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een (voortdurende) tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat een verzoekende partij die de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing wenst te verkrijgen, ertoe gehouden is om in haar verzoekschrift een uiteenzetting op te nemen die betrekking heeft op de voorwaarde van de spoedeisendheid waarin zij aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uitlegt in welke mate volgens haar onherroepelijke schade zou ontstaan wanneer het resultaat van een beroep tot nietigverklaring zou worden afgewacht. De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

9. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat verzoekster in haar verzoekschrift geen afzonderlijke uiteenzetting aan de voorwaarde van de spoedeisendheid heeft gewijd. Voorts blijkt dat verzoekster ook onder geen enkel van de onderdelen waaruit haar verzoekschrift dan wel is samengesteld, maar enigszins aannemelijk tracht te maken waarom volgens haar de zaak spoedeisend is en een behandeling in kort geding kan rechtvaardigen.

10. De afwezigheid van enige uiteenzetting over de voorwaarde van de spoedeisendheid leidt tot het besluit dat niet aan deze voorwaarde is voldaan. Dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de zware tuchtsanctie van de afzetting doet aan voormelde conclusie geen afbreuk.

VI. Kosten

Standpunt van de partijen

11. Verzoekster vraagt om met toepassing van artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de verwerende partij te veroordelen tot een verhoogde rechtsplegingsvergoeding van 1.400 euro omwille van de kennelijk onredelijke aard van de situatie. Zij betoogt in dat verband dat

haar verklaringen op geen enkele manier daadwerkelijk werden onderzocht, dat er geen onderzoek *à décharge* is gebeurd en dat tot de afzetting werd beslist zonder enig daadwerkelijk bewijs lastens haar.

12. De verwerende partij is daarentegen van oordeel dat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding *in casu* volstaat, aangezien de procedure noch bijzonder eenvoudig, noch bijzonder ingewikkeld is. Zij vordert van verzoekster een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, zijnde het basisbedrag van 700 euro vermeerderd met 20% omdat naast de nietigverklaring ook de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt gevorderd. Zij stelt nog dat indien de Raad van State de vordering tot schorsing verwerpt bij gebrek aan spoedeisendheid en vervolgens de bestreden beslissing zou vernietigen, verzoekster haar 140 euro – de verhoging van de rechtsplegingsvergoeding omwille van het instellen van een vordering tot schorsing – zal moeten betalen.

Beoordeling

13. Wat de respectieve vraag van verzoekster en van de verwerende partij betreft om de kosten van de vordering, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de andere partij te leggen, zij eraan herinnerd dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 januari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bruno Seutin